

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редакції 49-41.
Друкарні 29-26.
—
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИЖИТКА
20 сот.

Громадяни! Пам'ятайте, що скріпленням
основ „Прогресу“ скріплюємо наші життєві
розвиток народного життя. А зробимо
це як члени „Прогресу“.

Німецько-радянська угода.

Для 21-го грудня підписали в Москві німецько-радянську економічну угоду, якась економічна угода, що вилася від довгого часу. Підписаний протокол має 8 заходів, з яких перші п'ять порозуміли, з чим ними ціла купа таких питань як справа відділу та митних, митних формальностей, мореплавства, оборони промислової власності, міжбанків судів у торговельних непорозуміннях і так окремі окремі економічні аспекти.

Угоду підписали: з радянського боку голова делегації член Народної Ради, закорд. справ Стеновський і член делегації член Ради Народної Комісії, справ СРСР Панкратов і з німецького боку директор департаменту німецького міністерства промислов. Посел і радник м-ства закорд. справ Марібо.

Тому, що ні німецька ні радянська преса не передала точніших інформацій про підписання цієї угоди, нема змоги оцінити її економічну вагу. Зате сам факт її підписання каже ясно про те, що обидві сторони шукать її не тільки корисною, але й необхідною. Довгі місяці алапував такий настрій у німецько-радянських відносинах, немов би Німеччина не хотіла відновити спроб економічного порозуміння з СРСР. Шляхінський процес проти німецьких інженерів доносить сильно настрій переговорів у цій справі. Англійська політика хотіла використати цей момент, щоб заохотити Німеччину до торговельних інтересів з Радянським Союзом, а тим самим прихилити її в баченні порозуміння на ґрунті двохстороннього договору.

А проте виявилось, що справа воєнних відносин була Німеччині у зв'язку з її територією, окупованою домі союзними військами, надія Німеччини на зв'язок з Австрією, східні кордони Німеччини — все це справи покищо такі безглядні, що німецький уряд не може рахувати на спільну дію з європейськими політиками зі своїми переможцями. А що в цій ділі одним з найбільше болючих пунктів є економічна блокада Радянського Союзу з боку Англії, Німеччина ціляє з цієї точки своєю сепаратною політикою. Там, де вона не може вибороти собі домагання прав мілітарною силою, вона помагає свою економічну силу, повторюючи лекцію Англії супроти Німеччини під час війни.

Нема найменшого сумніву, що Англія та Франція активістувать тепер усіх заходів, щоб відтягнути Німеччину від нової початку цієї політики Рапальського договору.

ОСИП СТЕФАНОВИЧ

РАНИШЕ РОМАН ЗУБИК

Львів, вул. Галицька ч. 16.

ВОВНИ на СУКНІ
і ЖІНОЧІ ПЛАЩІ,
у великому виборі
ШОВКИ, СУКНА
НА МУЖЕСЬКІ
одяги.

Афганські події.

Повстання в Афганістані в більшовицькому освітленні.

Вся більшовицька преса дуже широко обговорює останні події в Афганістані та стоїть при тому всебічно по стороні теперішнього афганістаського королів Аманулли. З останніх телеграфічних звідомень внаслідок, що Аманулла побігли повстанців. Однак цілковито повстання ще не злізла з вулиць. Тому й цікаво буде для наших читачів познайомитись з тим, чому комуністи всебічно по стороні афганського монарха, дарма, що є заважними противниками воєної монархії.

Афганістан є ключем до Індії. До 1919 р. інтереси Англії були в Афганістані зовсім забезпечені. До того часу мала вона там непереможний вплив на все. Коли прийшов до влади і навіз корону Аманулла перші вказали його більшовицьким, Англії, що визнає його планів, та керувати навіть його політикою, але не йти не далося. Аманулла самостійно прийняв договір з СРСР і почав, за прикладом Кемалі в Туреччині, цивілізувати своїх громадян і підданих. Він почав вести протиполітичну політику. Таким чином Афганістан цей «ключ» до Індії опинився під впливом більшовицьким. Цього план не могла стерпяти Англія, що втратила вже передтим усякий вплив у Туреччині. Афганістан був для неї дуже важкий і вона почала підтримувати в тім краю протиполітичну Аманулла, для яких чужини і невідомими були реформи нового короля.

Подорож Аманулла по Європі, зокрема ж його побут у Лондоні намагалися англії використати на те, щоб залучити з ним відповідний договір, який парализував би його приязнь зі СРСР. Однак це англії, як заперили більшовицька преса, не вдалося. Наслідком того підготували, твердить та преса, англії теперішнє повстання афганських реакціонерів і консервативів проти Аманулла. Найважливіше те, що провідники повстанців Баба Саха заперили 14 грудня англіїського посла, що йому та всім англіїям не загрожує ніяка небезпека. З того роблять комуністи висновок, що

англії кермувать навіть воєнними операціями повстанців та називають його англіїського полковника Лоренса, який є головним керівником повстання.

Аманулла має в англіїми багато порахунків, а між іншим і територіальні рахунки. Після інтервенції в 1880 р. прилучив англіїми відділ пограничних провінцій Афганістану до Індії і тому вінно злиного, що Аманулла недоволю, бо перед роком, заявив прилюдно у промові до народу, посадаючи на афгансько-індіїську границю, ось що: «Ось чорна риса — наш єдиний кордон. Цю рису проведено чорною краскою також у моєму серці. Але ці місяці поза теперішнім кордоном будуть чорніє наші».

Ось так освітлюють афганське повстання, в якому тепер починає бути переможцем Аманулла, більшовицьким. З тих відомостей, які напливають до Європи, за посередництвом Англії такого вражіння набрати не можна і це цілком зрозуміло. На воєний випадок переповідкене більшовицьке освітлення допоможе нашим читачам орієнтуватись в тих подіях, що в наслідок можуть довести навіть до англо-більшовицького конфлікту.

По широкому світі.

Бельгійський міністр закорд. справ Гіманс відповів на запит у парламенті, що уряд не має наміру запрошувати радянського уряду до участі в міжнародній виставці в Лісці та Антверпені 1930 р.

Конфлікт між Болівією і Парагваем розбиратиме міжнародний мировий суд з 8 членів, між якими 4-ох буде від цих обох держав.

Здоров'я англ. короля поправилось настільки, що він встуджує.

Новий президент Австрії помістив статтю, де підкреслює культурну єдність Австрії з Німеччиною і кажує на необхідність її злуки.

«Пресага» — це одиницький найкращий вартівний українського духа. Вона одна виведе нас усіх на шлях кращої долі — на соняшник шлях.

Для охорони народнього здоров'я.

Українське Гігієнічне Товариство.

Від організаційного комітету Українського Гігієнічного Т-ва дістаємо такі інформації про його цілі та завдання. «Приступаємо до праці на новій, неопанованій ще в нас ділянці охорони народнього здоров'я та боротьби з поширенням хворобами. Делай з них, головне туберкульоза, а подекуди й венеричні недуги, поширилися після війни до тієї міри, що набрали характеру всенароднього лиха. Небезпідприємне наше положення з огляду, а зокрема наша збогості та нестача людей, що мали би для цього як відповідну освіту так і вільний час та йніціативу, а причиною того, що приступаємо так пізно до діла.

У всіх культурних народах завжди існує ціла шквля організація з подібними завданнями, що впливають чи то державною, чи громадською жертвенністю, щоб розвинути широкую успішну діяльність на користь народніх мас. Тому й у нас слід уважати працю над охороною народнього здоров'я не менше важкою, ніж на інших громадських ділянках. Бо кращого майбутнього для українського народу можемо сподіватися лише тоді, коли піднесемо став його здоров'я, про сьогодині через нестерпні санітарні впливи повально загрожений. Це завдання величезне і доведеться довго працювати для повного його здійснення. Та все ж з тими засобами, що ми їх маємо, можна зробити чимало, але під умовою всестороннього освітлення широкі народніх мас в справах охорони здоров'я.

З тією метою приступаємо за початком «Українського Лікарського Товариства», як найбільше до цього покликаного, до заснування «Українського Гігієнічного Товариства», що його статут затвердивши шми днями Львівське Товариство. Гереном діяльності Товариства будуть всі західно-українські землі під Польшею. На всьому цьому терені статут дозволяє засновувати філії.

Товариство ставить своїм завданням ширити засади гігієни серед населення, поширювати і розвивати відомості про поширені захворювання, про способи запобігання та поборовавання їх за допомогою слова і письма, — надто засновувати та утримувати протипошесні поради, диспансери, санаторії, лічильні купелі, заведення, кліматичні станції та досвідні лабораторії, нести моральну і матеріальну допомогу особам, що перебувають під обсервацією чи на лікуванні Товариства, виконувати слідкувати за причинами поширення поширених захворювань, за їх наслідками, засоби їх поборовавання та вести необхідну статистику.

М. ВОЗНЯК.

12)

3 романічних епізодів
Панька Куліша.

(Продовження).

II.

На характер Кулішених почувань до Милорадовичів вказує і його викручування в трьох останніх листах і та обставина, що він іще на початку 1859 р. дозволив собі писати до своєї вразливої кореспондентки: «Перестаньте до мене писати. Се мені не велике ще буде горе; бо тепер Марко Вовчок коло мене. Він мені сніває голубом гуде і соловейком співає. Він мене з великої туги визволяє. Він мене на світі задержує». З Марією Марковичкою познайомився Куліш іще 1857 р., але глибоко захопився нею щойно на початку 1859 р. Саме при кінці січня 1859 р. вона появилася в Петербурзі в відряді «закрутила голову» багатом; між ними й Кулішени. Ось як угадував описав про це її син Богдан Маркович (подаю в перекладі): «Вона зробила сильне вражіння на петербуржців своїм зверхнім виглядом. Скромина, замислена, мовчлива, з величю русою косяю, з великими синими очима, що світили ясною принадою душевної правди

або випробовуючи, слівце заякано, зверталися на розмовника, коли в чому найменшому його слова не відповідали її ідеальним виображенням про справи й людей, — вона видалася прегарною квіткою України, Бог знає, чому занесеною в холодний Петербург».

Як дуже захопився Куліш красою славної письменниці, москвички з роду, свідчать слова Галагана до його дружини (подаю в перекладі): «Куліш став цілком незносним для усіх. Характер до тієї міри зарозумілий, з'їдливий, заздрисний, що переснався з усіма, й Маркові Вовчків так наглоділа, що вона готова тікати від нього. Своєю жінку покинув Куліш і за неї, сердешну, дуже жалю бере. Всі дуже спочивають й і я хочу відвідати її. Шевченко говорить, що він їде від Куліша, що він або жеволіе». Саме в той час писав Куліш до Милорадовичів, що він «уже одрікся од шастя семейного, од того шастя, щоб жити у одній каті з тим, кого любиш». Він задумував перестати «чернецьувати» й зробитися «мирською людиною» та поїхати хоч на край світа, щоб подивитися на Милорадовичів й наслухатися її голосу, але несподівано виїхав за кордон. За кордон виїхала й Марковичка. Та Куліш там не пошастило. Другий чоловік Марковички Лобач-Жученко ось що перепоїв про цей епізод із слів

своєї дружини (подаю в перекладі): «Пригадую собі оповідання про палкі визнання Куліша зараз по переїзді до Петербурга: як вона обурювалася, що цей жонатий чоловік, народник, що ставився поважно до чистоти народніх звичаїв, сам був здатний робити ніжні визнання жінці свого приятеля! Звідти й пішли нарікання Куліша в листуванні з Милорадовичною, що він не живе, а мучиться, що бажає смерті з широю душою, а далі що й Милорадовичина відвернулася від нього. А втім не сам Куліш так захопився Марком Вовчком. В листі з 18. червня 1859 р. писав Іван Тургенев до Марка Вовчка (подаю в перекладі): «Звістки з Росії не цілком веселі, — та що-ж робити? — Цьому горю не можна допомогти. — А втім заспокоїтись: Шевченко не повісився, Куліш не застрівся, Костомарів... може кинеться у воду, — та повторюю, що-ж робити?»

Досі не надруковано листів Куліша до Марковички з часу його захоплення нею. Але в на підставі сучасних свідочств і з чого іншого можна виводити, що він був сильно зайнятий нею. Відомо, що недоведено до мети кохання до сотовереного лектурою, уявою, ідеалізацією кумира кінчаться байдужістю, а нешасливе кохання до дійсної істоти лишає по собі симпатію або ненависть. Куліш не раз описав погано

висловлювався про Марка Вовчка. Правда, відігравало тут ролю й те, що Марковичка забрала від Білозерського великі гроші як зачет на літературні твори, а їх не відібрала й те, що вона без сумніву була причиною переточної смерті свого чоловіка Опанаса, одного з найбільших ідеалістів між українцями в XIX в., але головне, здається, треба шукати джерел лютої Куліша на Марковичку в його колишніх безуспішних залицяннях до неї. Ось один із багатьох прикладів того, що писав плігаче Куліш про неї. Показує Омельнові Огоновському звістки для його історії нашої літератури, писав Куліш у 1859 р. до нього, що «сказано в Марковички було запертого селаму, стільки в Марковичка самопожертвування і любовної широти». «Агнець» Маркович «зустри на якийсь дорослі вояка — Вовчка і той помер його». Далі пригадував Куліш, що він саме відгадав Марка Вовчка «по созвучному слову Марковичка, та я не помилився, проложивши такий поглядом: сей бо Вовчок, той, що росте диким латомом на плодотворних деревах, висікає так само живі соки з людей, що доросліють на світі». Згадавши про літературні аспекти писемності, а впродовж Марковички до Петербурга, писав Куліш до Огоновського так: «Тут закутили невеличкий фід-

ПО ФАБРИЧНИХ ЦІНАХ НА ДОГІДНИХ УСЛІВЯХ

Д. ЕНГЛЕНДЕР, Львів, Ринок Ч. 8.

Дивани, Церати, Хідники, Кили, Накідки, Портієри килим. Фіранки, Матерії мебл., Коци і т. п.

Цю працю Товариство зможе виконати лише при повній моральній та матеріальній підтримці і співпраці найширших кола нашого громадянства, а в першу чергу наших лікарів і медиків та нашої інтелігенції взагалі, як також всіх наших культурно-освітніх, громадських та економічних організацій.

По статуту ми можемо бути членами Товариства як окремі особи, так і організації. Невеличкий щорічний внесок, що його виступає установити Загальні Збори, дасть можливість кожному свідомому громадянину приєднатися до розвитку Товариства.

Не сумніваючись, що завдання „Українського Гігієнічного Товариства“ знайдуть серед українського громадянства всіх західно-українських земель найширший відгук, просимо прозвучити та прихильно прийняти.

Перші Загальні Збори Головного Товариства відбудуться дня 27. січня 1929 року в годині 10 вранці в помешканні „Української Бесіди“, Рутівського п. 22, I. ет., у Львові.

Письменні оголошення з членів п. 1 взагалі всі писемні, прошимо слати на адресу: „Українське Лікарське Товариство“, Львів, вул. Руська 9, II. пош.

Ріжні вісти.

РОЗПРАВА ПРОТИ ВОЙЦЕХОВСЬКОГО

Дня 26. грудня почалася розправа проти Юр. Войцеховського, що в травні п. р. стріляв до торт. радника більшовицького посольства у Варшаві Лізарєва. Крім представників пресої преси на розправі є представники „Таймс-ла“, „Дейлі Мейл“, „Шікаго Трібюн“ і берлінських та мюнхенських часописів. На протилежних лавках кореспонденти „Лансінг“ і „Аг. Тасс“. Оборона поставила висновок, що розправу відложили, бо ще не минуло 7 днів від кінця, як обвинуваченому вручили акт обвинувачення; обвинувачений має право на той час покинути відволонних свідків. Немає теж на розправі важких свідків Кошибинського та Лізарєва, що є тепер у Москві. Трибунал згодився, що оборона покликати свідків, але ухвалив розправу не відкладати. Предсідник ствердив, що зізнався Кошибинський та Лізарєв в цих урядових, що тепер є в Москві, будуть відчитані на розправі. Після відчитання акту обвинувачення став зізнавати оба. Войцеховський. Каже, що хотів убити Лізарєва, щоб так запротестувати проти того, що більшовицькі дипломати стараються провокаційно втягнути рос. міграцію до різних замахів, аби так знизити цю міграцію. Більшовицька дипломатія

всім із десятих кадилиць. Втішався Маркович жіночою славою більш ніж дитиною (а в них був сино-одичний) — „Жінка-ж його була мотушка болячою серед хваленого гимну; приймає наше славослов'я, яко дань достоїнству й праведності; тимчасом не дружила, не линувала. Паче рубана донна своє діло робом ширатуванням. І тут же то являлася по нашому московському ладу сестра знати широму хаті, та й нам усім, не минаючи, з редактора „Освобождения“, ні Шевченка, з нашого-ж таки хворосту загнула гарну кар'єру. Як приходив до неї хто з літературним інтендом, бідаха Олександр не смів сидіти в гостях у жіночому кабінеті. Не пізно стало віри, хто веде, що любить цей чоловік жіночку по-людському, а не по-батьківському. Воно ж, зачинаючи мову та Егеріа з Ником, говорила Турієнну таке, що не міг Сеченов“. А Сеченову так, що не чував Шевченка, і так давав, і так давав. Доводились вони правди один від одного не скоро...

Постерігавши тоді, до чого понобилися, казав мій Волчок виступити оцінювальній базі і почав торочити про нашу науку. Творення якоїсь нової в Парижі, а що тоді дивної жінки знаходиться собі, сплячи.

*) Іван Сеченов — знаменитий російський фізіолог.

матія не погорджує нікими засобами, а коли не може знизити якогось емігранта виславши його до СРСР, то збиває його навіть, як прих. Трайковича у Варшаві. Більшовицький уряд знав про це проти Войцеховського ще після замаху на Войкова, домагаючись, щоб його вислали з Польщі. До обох вислали навіть дозвілення більш. посольства Стройнікова, який жив у приязні з Войковим, Аркадієм і керував ДПУ Менжинським. Стройніков намагався обманувачого, щоб з ним їхав у СРСР, де висадять у повітря „революції“ (революція більшовицького ряду). Варшавське посольство виконує тут роль ДПУ. Спершу обвинувачений хотів убити Кошибинського та Богомолова, бо прийшов до переконання, що треба убити когось із посольства, щоб продемонструвати проти метод ДПУ у відношенні до емігрантів.

Опісля зачалося переслуховання свідків, що не принесло нічого нового. М. і зізнавали мати, сестра і брат обвинуваченого. Після зізнань ще кількох матованих свідків розправу відложили до найближчого дня.

В АФГАНІ.

Аг. Тасс повідомляє з Кабула, що урядове військо заняло містечко Намган і відкинуло повстанців на 30 км. від Кабу-

лугу в Чернігові. В Парижі гостюють, минаючи, люди грошовиті. Вовчок позичає в них, приїжджуючи, гроші, в кого тисячу рублів, у кого сотню, а в нікого й десятку; а тимчасом синок її росте гаменом. Бідині Олександр і дозволонствують перед жінкою і замі, докладає в Парижі гроші, але її — не дідеться, вбравши свою особу кайтлами та вінками, а вона — от, от прибула. Та й волила його місяць до місяця, рік за роком без кінця, аж поки й скопав горопаха, нузачи снігом, скопав такий азіатичним, що ні на що було й поховати: поховали його громадяни по староруським братерським коштом.

III.

Влітку 1880 р. був Ізидор опову на Україні, але він не зміг до Каляжичів. Про його подальші наміри свідчать його листи до Давида Каменського. Ось що між ними писав він до нього 4. квітня 28. червня (показує в переказі): „Мені погано в Києві, як і в Чернігові. Перебуваючи мовчимою такі чудеса, між іншим, що тільки чоловік, що переїжджає, як і в інші пристосовані, а притім чоловік чужий, може не зачухаючись до дурості, що ведуть до роботи на собі. Означте, я дивуюсь, як бувають янни в житті яких прегарних таємниць, поже-

лю. Повстанці зовсім знищили військовий шпиталь і військ. будинки в околиці Кабула. Повстанці змінили русло ріки Салінг, яка урочомлювала електрику в Кабулі. Кілька будинків біля англ. посольства ушкоджені стрільбами. Один афганець, що служив в англ. посольстві, вбитий, а двоє тяжко ранених.

ХОЧУТЬ ПОСАДИТИ АМАНУЛУ НА СІРІЙСЬКИЙ ПРЕСТОЛІ.

Найповажніший арабський часопис у Дамаску „Алефба“ веде енергійну пропаганду серед сирійців, щоб на сирійський престол покликати Аманулу, колиб він мусів кидати Афган. Французькі власті стверджують, що агітація за монарх. устроєм Сирії розвивається чимраз більше.

ГОЛОД НА УКРАЇНІ.

З Бухаресту повідомляють: Люди, що на днях приїхали з України у Бєларусію, оповідають, що там лютує страшний голод, а найбільший в молдавській авт. республіці. Більшість людей вмирає з голоду. В молдавській республіці голодні розграбили 752 маєтки. В Одесі, Миколаєві та Херсоні є околом 200.000 дітей, призначених до школи, які не мають їжі. Більшість членів дил. корпусу спроваджує хліб з закордону.

життя, що порушається перед нами проміжно! Яний великий мистецтво людське серце!... Та досить: однакові ви нічого з цього не розумієте. А оповідайте все — була-б праця не під силу й може — даремна праця”.

А в листі з 4. липня до того самого адресата ось як хвалився Куліш своїм дознавством (показує в переказі): „Я вже писав вам, що з мною відбуваються тут чудеса. Жінки володаряться за мною, як за Дон-Жуаном. Це є щастям і нещастям мого життя. Щастям тому, що я приємно зайнятий і забуваю своє погане минуле, а нещастям тому, що мої романи грозять мені повним бідами. Але доля береже мене досі ливним робом. Досі я не зробив ні одного ступня, що в цьому я міг би гірко розкритися. Думка у мене стоїть на варті почування, і тому я не затоплююся в пекло кохання. Тимчасом на прочуду відкривається мені людина і жінка! Пізнаючи з кожним днем, що таке жінка, і разом із тим і вивчаючи краще й нашого брата, мужичину. Два рази я трохи не нароби дурини, але саме доля рятувала мене. Тепер і я обачиний: та ніколи не уважавши зближення з жінками негідним піднесеного характеру. Не саме і в житті; а те, що називають життям учей і ділоді люди, то — робота на подвір'ї, люди, то — робота на подвір'ї, справжнє життя, а хати й під хаток, уявляючи на жінку. Все, що далеко

Великийшановному Лікареви Д-р І. Солтикевичови в Глогові

скадаємо прикладу початку на поліві посвяти нагоди у такий недурі бл. п. Івана Куріана з Лембівськ. 1179 1—1

Родина.

ВЗЯЛИ НАЗАД СКАРГУ ПРОТИ КЛЮЦА.

Автомобільна фірма Неллер, яка обанкрутила бунт. мн. Ключа за встановлення чека без покриття, що було основою до скасування посольства, незалежності Ключа й арештування його — атлаз своєї скаргу назад.

ПУАНКАРЕ ГРОЗИТЬ ДИМІСІЄЮ.

Франц. сенат ухвалив компромісний проект підписки посольських дієт. Пуанкаре, що був протиний проектом, зійшов із сцені, в чутим, що Пуанкаре грозить димісією.

СТАН ЗДОРОВ'Я АНГЛ. КОРОЛЯ ПОГІРШИВСЯ.

Нещайно стан здоров'я англ. короля погіршився. Лікарі мусили штучно скріплити діяльність серця.

БОМБОВИЙ ЗАМАХ НА ІТАЛ. ЧАСОПИС.

На льокаль італ. часопису в Туїні „Уніон“ кинули бомбу. Бомба зникла кур і два друк. машини. Шкода є на 100 тис. фд.

ІТАЛІЯ ВИНВАСНЮЄ НІМ. СЕЛЯН.

Італ. уряд ухвалив винуватити 2000 нім. селян над горішньою Алією на просторі 1.100 гект. Вони дістануть дуже низьку винагороду за втрачені гроші.

ВІЙНА БОЛІВІ ПРОТИ ПАРАГВАЮ.

Болівійці взяли фор. Вангаран, на сирій території.

Біржа.

Гроші.

Америкавський долар 887 50—888 00, канадський долар 881 50—882 50, чеська корона 0 76 33—0 76 66, австрійський шілінг 1 23 00—1 23 00, румунська лея 0 05 00—0 05 50, французький франк 0 31 50—0 31 75, швейцарський франк 1 71 50—1 72 00, фунт стерлінгів 1 50 00—1 50 00, радянський червонець 19 30—20 00.

Золото: 90 корон 36 50—36 80, 20 франків 34 50—34 80, 20 швейцарських марок 41 80—42 10, 10 російських рублів 00 00—00 00.

Срібло: Австрійська корона 0 60 00—0 70 00, 5 австрійських корон 1 60 00—1 65 00, австрійський флорен 1 71 00—1 82 00, російський рубль 1 00 00—1 10 00, копійка за рубль 1 50 00—1 55 00.

від неї — епізоди, що вийдуть з голови”.

Згадавши слова Василя Блаженного, се-б-то Вілозерського, про те, що Кулішіві вже не можна сподіватися кохання з боку жінки, вислів дав Куліш: „Але тепер я переконався, що мені треба було пожити на світі й тільки зберегтися в такому ступні, як я, щоб у морально розвиненому жінку мати повний успіх. Ні з одним жінкою не можуть вони бути так швидко своїми, як з мною“. Здогадуючись, що може Каменський казати з його лівих, промовляючи Куліш: „А притім у мене нема охоти описувати свої історії. Скажу тільки, що я був двою особово в таких сценках, які стрічали досі у найменшійших і найнецінніших романістів. Скажу більше: в моїх романах брали участь батьки, матері, брати, сестри моїх героїв — творили мою волю. Інтрига, спокуса ніколи не були й не будуть моєю метою. Я бажав тільки жити й учини інших, як треба жити. Тупість пожити або перешкода з боку побіжних історичних осіб псувала нам діло, а все таки воно було ділом і засталося ним на заваді для головних діючих осіб. Один із моїх романів розбився надвоє, — віддай на заваді; а те другий акцентує у найбільшій період розвитку. Скільки ж довівся таємно, чого не знають люди, що живуть

7⁸⁰

98

12⁵⁰

РЕКЛЯМОВА ЦІНА

Мельтонова обувь
з гужопи.а обкладом
вкл. 31-34..... 48⁵⁰
• 35-38..... 22⁵⁰
• 39-46..... 26⁵⁰

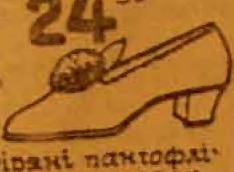
Жіночі висоти
горні боксони від 27⁹⁰

Chinayi PEPEGE 18-
Del-Ha 22³⁰
TRETORN 34³⁰
38³⁰

Guzunyi gimnot
nr. 31-35 go 1950

Шкіряні пантофлі
в різних кольорах

Панчохи вонані
Шкарпирти лужеські
Охоронніє оуаи досиціціо

До калыгу:

У всіх філіях і заступництвах.

СТРИЙ (Вибори до каси хорих. — Свято „Просвіти“. — За вул. ім. д-ра Евгєна Олєсницького). Дня 2.XII. і р. мали відбутися вибори до каси хорих. До виборів не прийшло тому, що виборчі комітети як праясдавців, так і робітників усіх національностей: політичних угруповань порозумілися і прийняли спільну лісті. Дотепер українці в раді каси хорих мали по стороні праясдавців 1, а по стороні робітників 6 праясдавників. Тепер мають по стороні праясдавців 2, а по стороні робітників 11. На основі порозуміння до заряду каси вийде по 3 від українців, позаяві і жидів, і тім по одному від праясдавців, а по 2 від робітників. — В Дні 8.XII. і. р. тут. філія „Просвіти“ устроїла „Свято „Просвіти“. В сазі Народнього Дому в год 12 ілюлює відіграти свято промовою Степан Ялія, господар з Бережниць. На концерт зложилися солістські, декламатції, зграми Союзів і дітей та хорі між котрих хор з Гірного і Коломию співаки зирнею. Оба ті хори дали справжній концерт. Співакам і їх диригентам належитьши шире признання і похвала, що в виставила публіка френетичними оплесками. Сліх зазначити, що це другий раз Стрий святкує свято „Просвіти“ вишлючно силами читальнот. повіту — і то новим удатно. П концерти присвячено в тім самім сазі до участини свята фізичку „Тарас Шенеченко“. Наполею на вісім зображало, а зображало „дєр „Просвіти“ випала одоволожувати. В протосалі зграми міста Стрий п. тязкою 25.II. 1918 до ч. 2.802/17 записано дословно так: „Rada przyboczna uchwala celem uczczenia pamieci sp. dr. Eugenja z Oleśnickiego, który jako poseł do sejmiku krajowego i parlamentu, jakożet jako obywatel i działacz społeczny poświęcił wielkie siły i usługi dla całej ludności w Galicji, nadzw. c. Trybunałskaj umienciem dr. Eugenjusza Oleśnickiego, Uchwala ta zapada jednogłośnie. Під вражіннями маєстату смерти такою деланта, касяк буа бач. д. р. Е. Олєсницький, узаваля перейшла легко. Та не т. уже пішав з Н. виконанням. Минали і саци і роки, а виконання її не було. / д. д. IX. 1928 р. на внесок радного Т. одора Дєрхка прибічили рада (60 в Стрийме кася виборної ради) коша одногого гавалізати зйняти магістрат викон. одомому утвалити. Магістрат вилая від

відні поручення. Але не подобалося це стрийському староству, котре писемно, а дня 23 X. 1928 р. до ч. 10378/2 1928 заважало виконання тої ухвали, а то ж основи § 108 закону з 13/3 1889 Вавр. 24, як протинного рози між вавтр. справ з 3/6 1921 Ч. 378, бо докомано II без опіні окружного консерватора. Магістратт звернувся отже з відомленням представлення і просябом до консерватора шкери і принахило полатогити цю справу. І полатогити прийшло скоро — одначе несприятливі! Рішенням з дня 12. II. 1928 р. ч. 17507/АД видала штуки і культуру восвідського уряду у Львові спротивинися пережін назви уліці ухвалий як вище представлено, а з снад за тим стрийське староство рескриптом з 16. II. 1928 ч. 11103/428 заважало магістратові виконати цитовану вище ухвалу.

Добре „Пресвіті“ — це добре цілого на-
роду, а зокрема кожного з нас.

Кооперативна „Український Театр“
під дир. Й. Стадника.
Субота 29-го, г. 7-30 веч. „Валтас“, по-
са на 3 дні Ярослав Галяка.
Неділя 30-го, г. 3. попол. „Казка ста-
рого жинка“.
Неділя 30-го г. 7-30 веч. „Дозві“ (че-
твертий раз).
Великий Айський Театр:
Субота 29-го, г. 7-30 веч. „Легун Рам-
пер“, п'єса М. Мора (премієра).
Неділя 30-го, г. 3-30 попол. „Тішки
Ти...“
Неділя 30-го г. 7-30 веч. „Нажисто Ма-
донна“.
Послідок 31-го, г. 7-30 веч. „Одна о-
чима ніч“.

„Аполлоно“: „Людина силу“ з К. Вайд-
гом.
„Дев“: „Приватне життя наші Олени“.
„Оаза“: „Червоний біс“.
„Італія“: „Шедерзанда“.
„Фатаморіана“: „Останній усміх блан-
ка“.

В часі відомих подій останніх місяців потратив матеріяльно більше Українській Академічній Дім. Хоч частинне привернення його до попереднього стану є безумовно кінцеве, якщо зв'язимо, що Академічний Дім для приміщення зв'яз сотні найкращих українських студентів.

Щодо завдання однак не може виконати Товариство Прихильників Освіти, яке в міру спроможності його субвенціонує, а в тому, що надто багато фондів треба на ту ціль аложити. Академічний Дім, як інституція чисто гуманітарна, не є об'єктом на зиск, але на несення поміч не можемо українському студентству і нічим ніяких ошадностей ані резервоантів фондів.

Винду цього Товариство Прихильників Освіти за попереднього апробатого покляним до цього чинників звертається з закликом до всего Українського Громадянства до пожертв на „Фонд Напрями Академічного Дому“. Товариство зирить, що Українське Громадянство, яке вже стільки разів дало докази безпристрасної жертвенности, і цим разом візгується щедро і цей закликом, не допустить, щоби великий до фондаторів Українського Академічного Дому змирувалося, і своїми жертвами допоможе Товариству в сповненні його обов'язків, тим більше, що хадить про молодь, в якій будучність нації.

Щоби зменшити переснаку грошей, додучемо чеків Т-ва Прихильників Освіти на „Фонд Напрями Академічного Дому“ якими просимо пересилати датки. Жертви можна слати рівном прямо на адресу Т-ва Прихильників Освіти, Львів, вул. Сувієвського 21.

**ЗА ВИДІЛ ТОВАРИСТВА ПРИХИЛЬНИКІВ
КІВ ОСВІТИ:**

Володимир Дешиневич вр. голова;
Д-р Любомир Макарушка вр. скарбин

Громадине! Чому не став Ти ще дос-
чи членом Товариства „Просвіта“?

Видання: т. 2, 1. „ДОБРА КНИЖКА“ — Львів 1927-28.

Серія „Цікаві оповідання“:

14. том — А. Гуондер: Пам'яті монаха. 88 ст. 8^о.

15. том — Ф. С.: Бранені морської охоронки — 77 стор. 8^о.

Серія „Бібліотечні історичних Повістей“:

1) Будилівський Ватеслав: Пригоди запорожських козаків. Історичне оповідання. 195 ст. 8^о.

2) Лотошній Антін: Куля (іст. істор. повість з кінця XV. і поч. XVI століття. 170 ст. 8^о.

3) Вовчок Луїс: Бей Гуу. Іст. повість з часів Христа. 192 ст.—1 ілюстр. 8^о.

4) Монкевич Борис: Салдама козаків Запоріжжя. Спомины з 1918 р. 208 ст.—1 ілюстр.—4 скл.

5) Лешук Осип: Кроваві світи. Оповідання з античної війни. Ст. 164—1 нмг. 8^о.

6) Пеленів Михайло: Закошаний самоналіт. Повість з козацьких часів. 224 ст. 8^о.

7) Лотошній Антін: Лішар з торинським скам'яті. Повість з козацьких часів. 242 ст. 8^о.

Серія „Для Світла“.

1) А. Б.: Жінка й дитина на Радзичіві. Ст. 29—3 нмг. 8^о.

2) А. Б.: Володимир й одинокість. Ст. 29—3 нмг. 8^о.

3) А. Б.: Мученицьке Меліто. Стор. 48. 8^о.

4) Н. Я.: У невідомій сім'ї. Стор. 42. 8^о.

5-6) Віленці Володимир: Нове джерело багатства — промисливість. 3 ілюстр. Ст. 36. 8^о.

Серія „Бібліотечна Логос“.

8) Меріам: Чорний світ. Нариси. Стор. 72. 8^о. Вікна, містобіле і жарко роб. Павла Козаків.

Серія: „Театральна бібліотека „Доброї книжки“.

1) Васильєв Максим: Життя з міста. Життя з міста. Стор. 35—1 нмг. 8^о.

РИНОК ч. 35.
біля „Народної Торговлі“.

В друкарні Видавничої Служби „Діло”. Львів, Ринок ч. 10